

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1839	Β' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 14 Μαρτίου 2014 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ αὐγὴ καὶ ἡ μυστικὴ ἡμέρα

«Χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας» (Ἀκάθ. ὕμν. Ι 1β')

Αὐγὴ! Ποιός, ἀγαπητοί μου, δὲν σηκώθηκε κάποιος ἀνοιξιάτικο πρωινὸ γιὰ ν' ἀπολαύσει τὸ μαγικὸ θέαμα τῆς αὐγῆς; Τὰ ἄστρα ἐξαφανίζονται, ἡ νύχτα ὑποχωρεῖ. Ὁ ἥλιος ὁ βασιλιάς τῆς ἡμέρας ἐτοιμάζεται νὰ παρουσιασθῇ, ὁ ὀρίζοντας ῥοδίζει. Τὰ πουλιὰ ξυπνοῦν, τραγούδια ἀκούγονται στὰ δάση, τ' ἀηδόνια ψάλλουν σὰν οἱ καλύτεροι ψάλτες τὸ πρωινὸ τους τραγούδι. «*Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον*»! (Ψαλμ. 150,6). Τὰ ἄνθη εὐωδιάζουν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἀρωματίζεται. Ἡ φύσι πανηγυρίζει· ὑποδέχεται τὴν αὐγὴν, τὴν «*ῥοδοδάκτυλον ἡῶν*».

Αὐγὴ, χάραμα, χαρὰ Θεοῦ! **Λαμπρὸ θέαμα** γιὰ ποιητὰς καὶ ζωγράφους.

Ὡραία λοιπὸν εἶνε ἡ αὐγὴ; Ἄλλ' ἀκόμη ὠραιότερη, ἀπείρως ὠραιότερη εἶνε μία ἄλλη «*αὐγὴ*»· εἶνε ἡ **ὑπεραγία Θεοτόκος!** Ἔτσι τὴν ὀνομάζει ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος (Ι 1β'), ὁ ὁποῖος ἄς σημειωθῇ ὅτι ὠνομάστηκε **Ἀκάθιστος**, διότι οἱ ὀρθόδοξοι τὸν εἶπαν κάποτε καὶ πρέπει πάντοτε νὰ παρακολουθοῦν τὴν κατανοητικὴ αὐτὴ ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας ὄρθου).

«*Αὐγὴ*» ἡ Θεοτόκος! Γιατί αὐγὴ; Γιὰ νὰ μάθετε τὸ γιατί, ρωτήστε τὴν Ἱστορία. Τί ἦταν ὁ κόσμος, πῶς ζοῦσε ἡ ἀνθρωπότης πρὸ Χριστοῦ; **Σκοτάδι ἐκάλυπτε τὴ γῆ**, σκοτάδι βαθύ, ἐκτεταμένο. Σκοτάδι τριπλό· θρησκευτικὸ, ἠθικὸ, κοινωνικὸ. Ἄγνοια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, λατρεία τῶν παθῶν, θεοποίησις τῆς κτίσεως, κοινωνικὴ διαφθορὰ ἀπερίγραπτη. Νύχτα βαθεῖα, ἀσέληνη! Ὁ κόσμος ἀγωνιοῦσε. Προσδοκοῦσε νὰ δῆ φῶς, φῶς δυνατό, ἄστρο φωτεινὸ, ἓναν ἥλιο πού θὰ διέλυε τὰ σκοτάδια τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ τὸ φῶς αὐτό, κατὰ τίς προφητεῖες ὄλων τῶν ἐθνῶν, τὸ περίμεναν νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὁ πέμπτος αὐτὸς εὐαγγελιστῆς τῆς πίστεώς μας, 800 χρόνια πρὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ φωτὸς εἶπε τὴν περίφημη προφη-

τεία του· «*Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις (καλέσουσι) τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» (Ἠσ. 7,14· 8,8 = Ματθ. 1,23).

«**Ὅλοι περίμεναν τὴν Παρθένο**, τὴν κόρη τὴν ἀγνήν, ἐκείνην πού θὰ ἄξιζε νὰ κυοφορήσῃ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱὸς τῆς, σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη προφητεία πού δόθηκε στὸ ἀνθρώπινον γένος, θὰ συνέτριβε τὴν κεφαλὴ τοῦ δράκοντος (βλ. Γέν. 3,15). Τί ὑψίστη τιμὴ γιὰ τὴν Παρθένο! Μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου, χιλιάδες - ἑκατομμύρια κόρες εἶχον ἐμφανισθῇ στὸν πλανήτη. Ἀπὸ αὐτὲς ἄλλες μὲν φημίζονταν γιὰ τὰ κάλλη τους, ἄλλες γιὰ τὴ σοφία τους, ἄλλες γιὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴ τους· ἀλλὰ καμία ἀπὸ αὐτὲς δὲν εἶχε τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα ψυχικὰ προσόντα πού ἐπὶ αἰῶνες ἀναζητοῦσε ἡ ἁγία Τριάς γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξῃ μητέρα, μοναδικὴ μητέρα τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία θὰ γεννοῦσε τὸ νέο Ἀδάμ, τὸν «*Υἱὸν (τοῦ) ἀνθρώπου*» (Λουκ. 7,13· 10,16· Ματθ. 8,20· 9,6· 11,19· Λουκ. 9,58 κ.ά.) ἀλλὰ καὶ «*Υἱὸν τοῦ Θεοῦ*» (Ματθ. 16,16· 27,54· Λουκ. 1,35· Ἰω. 1,50 κ.ά.), τὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦν. Τί μυστήριον! Ζαλιζεται ὁ νοῦς.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀναμενομένη Παρθένο **γεννήθηκε**. Τὸ ὄνομά της γλυκύτατο· **Μαρία**. Κόρη γεμάτη χάριτες, πού ἡ κοιλία τῆς θ' ἀναδεικνυόταν «*πλατυτέρα οὐρανῶν*» (θ. Λεϊτ. Μ. Βασ.).

Αὐτὴ θὰ ἐβάσταζε «*τὸν βασιάζοντα πάντα*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α 4β'). Μόλις γεννιέται ἡ μοναδικὴ αὐτὴ Κόρη, οἱ ἄγγελοι, πού παρακολουθοῦσαν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ στοργὴ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων στὴ γῆ, ἀντιλαμβάνονται, ὅτι ἔφθασε ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. **Χαίρονται, πανηγυρίζουν** τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων. Καὶ μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους χαίρονται καὶ οἱ ἄνθρωποι. Διότι ἡ μυροθήκη, πού θὰ δεχόταν τὸ ἀνεκτίμητο Μύρο, τὸ ἀκένωτο Μύρο, βρέθηκε. Ὁ κῆπος, μέσα στὸν ὁποῖο θὰ φυτευόταν τὸ

Δένδρο τῆς ζωῆς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐτοιμάστηκε. Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο στὴ Βηθλεὲμ οἱ ποιμένες καὶ μετὰ τοὺς ποιμένες οἱ μάγοι, οἱ υἱοὶ τῶν Χαλδαίων, εἶδαν «*ἐν χειρὶ τῆς Παρθένου τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ· Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου μήτηρ· χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας*». Ἡ Παρθένος, αὐτὴ εἶνε ἡ αὐγὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ γλυκοχάραμα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ποιά εἶνε ἡ «*ἡμέρα*»; Ἡ «*ἡμέρα*», γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ὁ χαιρετισμὸς αὐτός, δὲν εἶνε μία ἀπὸ αὐτὲς ποὺ δημιουργεῖ τακτικὰ ἢ στροφὴ τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Εἶνε μία ἄλλη ἡμέρα, ἀγία, πνευματικὴ, πάμφωτη, τὴν ὁποία δημιουργεῖ ὄχι πλέον ἢ στροφὴ τοῦ πλανήτου ἀλλὰ ἢ στροφὴ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Χριστό, τὸν πνευματικὸ ἥλιο τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἄρχισε ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ τὰ σμήνη τῶν ἀγγέλων ἔψαλαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ...*» (Λουκ. 2,14) καὶ θὰ τελειώσῃ τὴ στιγμή ποὺ ἡ σάλπιγγα τοῦ ἀρχαγγέλου θὰ σαλπίσῃ γιὰ ν' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί. Ὅλο αὐτὸ τὸ μακρὸ διάστημα αἰώνων καὶ χιλιετιῶν, ποὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὀνομάζεται ἐδῶ στὸν χαιρετισμὸ «*ἡμέρα*»· ἡμέρα ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ἡμέρα εἰρηνοποιήσεως τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ Θεό, ἡμέρα χάριτος, ἡμέρα σωτηρίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Μακάριοι ὅσοι ζήσουν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καὶ ἐκμεταλλεθοῦν τὶς εὐκαιρίες τῆς «*ἡμέρας*» αὐτῆς. Αὐτοὶ θὰ εἶνε οἱ σεσωσμένοι. Μπροστά τους θὰ προπορεύεται φῶς, προβολέας ποὺ φωτίζει παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον. Ἡ πορεία τους ἐπάνω ἐδῶ στὴ γῆ τοῦ σκότους θὰ εἶνε φωτεινὴ. Αὐτοὶ θὰ εἶνε ἐλεύθεροι ψυχικά, θὰ μποροῦν νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα, θὰ ἐργάζονται τὸ καλὸ πρὸς ὅλους, θὰ ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Θὰ ὀνομάζονται «*υἱοὶ ἡμέρας*» (Α' Θεσ. 5,5).

Ἀλλὰ ἡ ἡμέρα αὐτὴ, κατὰ τὸν ποιητὴ τοῦ Ἀκαθίστου, εἶνε «*ἡμέρα μυστικῆ*». Γιατί ἄραγε; Διότι λίγοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὸ ἀνέκφραστο ἀγαθὸ ποὺ λέγεται χριστιανικὴ ζωὴ. Οἱ ἄλλοι οἱ πολλοί, ποὺ δὲν γεύθηκαν τὴ γλυκύτητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, δὲν καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό. Γιὰ νὰ κατανοήσουν, πρέπει προηγουμένως ν' ἀγαπήσουν τὸν Χριστό. Τότε θὰ ἀνατείλῃ καὶ γι' αὐτοὺς ἡ «*μυστικὴ ἡμέρα*».

Ἐνα μικρὸ παράδειγμα. Ὅπως ἡ ἀγάπη ποὺ ἐνώνει τὸ εὐλογημένο ἀνδρόγυνο καὶ ἀπὸ δύο

καρδιὲς δημιουργεῖ μία καρδιὰ εἶνε κάτι τὸ μυστηριώδες, ποὺ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ κατανόησῃ ἕνας τρίτος παρὰ μόνο οἱ δύο εὐτυχισμένοι σύζυγοι, ἔτσι καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ ἐνώνει τὸ Χριστὸ καὶ τὸν γνήσιο δούλο του δημιουργεῖ μία ἔνωση ἀδιάρρηκτη, ποὺ οὔτε φωτιὰ οὔτε σίδερο οὔτε τίποτε ἄλλο μπορεῖ νὰ τὴ σπάσῃ. Αὐτὴ ἡ θεία ἀγάπη εἶνε κάτι, εἶνε μεγάλο μυστικό, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ αισθανθῇ ὁ ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ἀπέναντι στὸν Κύριο. Αὐτὸς δὲν ἔκανε ἀκόμη τὴν σωτήριο στροφὴ του πρὸς τὸν Χριστό, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἥλιος δὲν ἀνέτειλε στὴν ψυχὴ του· δὲν γνωρίζει τὸ γλυκοχάραμα τῆς Χάριτος, δὲν εἶδε «*αὐγὴ*» πνευματικὴ, δὲν γνώρισε τὴν «*μυστικὴν ἡμέραν*».

Ἦ! ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζῆ μακριὰ ἀπ' τὸ Χριστὸ εἶνε δυστυχισμένος, ὁ μόνος δυστυχισμένος. Κυριαρχεῖται ἀπὸ πνεῦμα πονηρό, ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρο, τὸν «*Θεὸν τοῦ αἰῶνος τούτου*» (Β' Κορ. 4,4). Ἔχει βγάλει τὰ μάτια του· τὸν τύφλωσε ὁ σατανᾶς. Δὲν βλέπει πλέον τίποτε, ζῆ στὸ σκοτάδι. Κι ὅπως ὁ ἄνθρωπος ποὺ περπατᾷε στὸ σκοτάδι σκοντάφτει διαρκῶς, πέφτει σὲ παγίδες καὶ βάραθρα, τσακίζεται, δὲ μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τοὺς βράχους ἀπὸ τὰ δάση, τὰ δέντρα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, δὲ βλέπει τὸ δρόμο, ἔτσι κι αὐτὸς ποὺ ζῆ μακριὰ ἀπ' τὸ Χριστὸ ἔχει νύχτα. Καὶ μόνο νύχτα; Ὁ σατανᾶς τοῦ ἔχει βάλει καπίστι καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὰ φρικτότερα ἐγκλήματα. Θὰ τὰ δῆ ἡ «*ἡμέρα*», θὰ τὰ δοῦν οἱ «*υἱοὶ (τοῦ) φωτός*» (Λουκ. 16,8. Ἰω. 12,36. Α' Θεσ. 5,5), οἱ χριστιανοί, καὶ θὰ κλάψουν. Γιατί ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τὸ μὴ αὐγᾶσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ*» (Β' Κορ. 4,4). Αὐτοὶ εἶνε οἱ **υἱοὶ τῆς «νυκτός»** (Α' Θεσ. 5,5).

* * *

Ἄλλ' ὅσοι πιστοί, ὅσοι μένετε ἀφωσιωμένοι στὸν Κύριο, μὴ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ σωτήριο φῶς. Εἴστε οἱ **υἱοὶ τῆς ἡμέρας**. Μὴ φοβηθῆτε τὰ παιδιὰ τῆς νύχτας. Ἔσεῖς ἔχετε τὴν χαρὰ. Ἔσεῖς ζῆτε τὴν «*αὐγὴν*», τὴν «*μυστικὴν ἡμέραν*», ποὺ εἶνε ἄγνωστη στοὺς πολλούς. Ἔσεῖς ἔχετε καθημερινὴ ἑορτὴ καὶ πανήγυρι, τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως. Καὶ τὸ σπουδαιότερο· μετὰ τὴ λῆξιν τῆς «*μυστικῆς ἡμέρας*» περιμένετε τὴν ἄλλη ἐκείνη «*ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ*» (Ἰωηλ 3,4 = Πράξ. 2,20), κατὰ τὴν ὁποία «*οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος*» (Ματθ. 13,43). Γι' αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ γεμᾶτοι χαρὰ μποροῦν ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο λέγοντας τὸν χαιρετισμὸ «*Χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**